

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti: Mgr. Bc. L. P., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2013, čj. MV-114577-6/KM-2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2013, čj. MV-114577-6/KM-2013, a rozhodnutí Policie České republiky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 8. 8. 2013, čj. KRPA-281000-3/ČJ-2013-0000KR, se ruší.**
- II. **Policii České republiky Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy se nařizuje do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v bodech 4, 7 a 8 jeho žádosti ze dne 25. 7. 2013.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 8. 2013, čj. KRPA-281000-3/ČJ-2013-0000KR, kterým byla částečně

odmítnuta žádost žalobce ze dne 25. 7. 2013 o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném.

Žalobce nejprve shrnul, že v předmětné žádosti žádal kromě jiného o sdělení, jakou vysokou školu plk. Mgr. Bc. L. P. (dále také „služební funkcionář“), ředitel Obvodního ředitelství policie Praha IV, vystudoval, na jaké vysoké škole získal své akademické tituly a v jakém oboru (bod 4 žádosti), a dále jaký služební příjem, s uvedením všech složek, mu byl vyplacen v lednu až prosinci roku 2012 (bod 7 žádosti) a jaký služební příjem, s uvedením všech složek, mu byl vyplacen lednu až červenci roku 2013 (bod 8 žádosti). V žalobě namítal, že k odepření informací požadovaných v předmětné žádosti došlo v rozporu s čl. 10 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jde o informace o profesní sféře veřejně činné osoby, o jejích předpokladech k výkonu veřejné funkce a o tom, v jaké výši je za výkon veřejné funkce odměňována z veřejných prostředků. K odepření informací došlo rovněž v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

V doplnění žaloby ze dne 3. 2. 2014 žalobce uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje zákonem stanovené náležitosti – otisk úředního razítka ani údaj o datu jeho vypravení. Tuto náležitost sice obsahuje žalobou napadené rozhodnutí, avšak údaj o datu jeho vypravení ze dne 19. 11. 2013 na písemnosti je nepravdivý, neboť rozhodnutí bylo poštou odesláno dne 20. 11. 2013. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dle žalobce odůvodněno za pomoci z kontextu vytržených citací judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce zopakoval, že se žádostí domáhal pouze informací o profesní kariéře služebního funkcionáře a o jejích profesních předpokladech k výkonu funkce, jde o otázku věcnou, konkrétní a naprosto obecnou, tedy o otázku veřejného zájmu.

Dále žalobce konstatoval, že přestože není povinen žádost o informace odůvodňovat, již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že žádost nepodal samoučelně, ani se záměrem zneužití práva, ale v důsledku poznatků vedoucích k podezření z korupčního jednání služebního funkcionáře, které mělo spočívat ve snaze ututlat protiprávní jednání policistů a předstírat, že jejich postup (proti němuž se žalobce bránil žalobou proti nezákonnému zásahu vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 A 69/2013) byl zákonný. Takové jednání služebního funkcionáře je v právním státě nepřijatelné. Žalobce dále poukázal na veřejně známé případy excesů policistů. Žalobce zdůrazňuje, že důvod podání žádosti o informace je nepodstatný a správnímu orgánu nepřísluší hodnotit jeho pohnutky, ani nad nimi spekulovat.

Žalobce zopakoval, že žádost o informace podal z důvodu zjištění profesní a morální kvality služebního funkcionáře podezřelého z protiprávního jednání. Podaná žádost se týkala osoby veřejně činné a jejího profesního života a odbornosti, nikoliv jejího soukromí. Policista je osobou veřejně činnou a informace o jeho veřejném životě náleží do sféry veřejné, z níž informace o jednotlivci může brát na vědomí každý. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu a judikaturu správních soudů zabývajících se právem na informace o profesní činnosti veřejně činných osob.

Otázka v žádosti o poskytnutí informací týkající se vzdělání služebního funkcionáře se nijak nedotýká jeho soukromí ani osobních údajů. Odepření informací nelze odůvodnit ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, poněvadž se uplatní výluka uvedená v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném. Obdobně legitimní je i otázka týkající se služebního příjmu, který byl služebnímu funkcionáři vyplacen v roce 2012 a 2013. Žalobce dovodil, že služební funkcionář je příjemcem veřejných prostředků, a žalovaný tak byl povinen žalobci požadované informace poskytnout. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné a svévolné.

V další námitce žalobce poukázal na to, že pravidlo testu proporcionality, které aplikoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, nemělo být v dané věci vůbec uplatněno, neboť zde o žádnou kolizi dvou základních práv nejde. Při řešení daného případu je třeba vyjít z ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, které povinnému subjektu nedává možnost volného výkladu, správního uvážení či provedení testu proporcionality. Žalobce dále cituje konstantní judikaturu.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl soudu, aby žalobu zamítl. Dle žalovaného na daný případ ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, které upravuje povinnost zveřejnit základní údaje o příjemcích veřejných prostředků, nedopadá. Na základě jazykového výkladu tohoto ustanovení lze dospět k závěru, že se má jednat o prostředky v minulosti jednorázově poskytnuté, a nikoli o kontinuálně poskytované plnění (plat či mzdu). Přestože důvodová zpráva k tomuto ustanovení zákona neexistuje, jedná se o období legislativního návrhu z roku 2002 navrženého jako ustanovení § 8a, přičemž z jeho důvodové zprávy vyplývá, že zpřístupněny měly být toliko údaje o osobách, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků. Žalovaný dále poukázal na nejednotnost rozhodovací praxe soudů a konstatoval, že v řízení provedl test proporcionality s výsledkem, že zájem na ochraně soukromí převažuje nad kontrolou nakládání s veřejnými prostředky. Žalobci proto nebylo možné požadované informace poskytnout.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný reagoval na samotnou žalobu, a nikoli na její doplnění, neboť to zřejmě ještě neměl k dispozici. Dostatečnou odpověď na vyjádření žalovaného je dle žalobce obsah doplnění žaloby ze dne 3. 2. 2014.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce s tímto výslovně souhlasil a žalovaný se k této otázce k výzvě soudu nevyjádřil, čímž se má za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 25. 7. 2013 požádal žalobce na základě zákona o svobodném přístupu k informacím žalovaného o informace vztahující se k osobě plk. Mgr. Bc. L. P., ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV. V bodě 4 této žádosti se žalobce dotazoval, jakou vysokou školu jmenovaný vystudoval, na jaké vysoké škole získal akademické tituly magistr a bakalář a v jakém oboru. V bodech 7 a 8 žádal o poskytnutí informací, jaký služební příjem (s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném) byl služebnímu funkcionáři vyplacen v roce 2012 v měsících lednu až prosinci a dále v roce 2013 v měsících lednu až červenci.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žádost žalobce částečně odmítnuta; správní orgán nevyhověl podané žádosti v bodech 4, 7 a 8. V odůvodnění uvedl, že otázka možného zveřejňování platů či mezd není platným právem výslovně upravena. Na základě jazykového a teleologického výkladu však lze dospět k závěru, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, které upravuje povinnost zveřejnit základní údaje o příjemcích veřejných prostředků, na danou situaci nedopadá. Jednoznačná není k této otázce

ani rozhodovací praxe soudů. Požadované informace jsou osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, správní orgán proto při posuzování předmětné žádosti aplikoval i ustanovení tohoto zákona. Ačkoliv informace o výši příjmu bezprostředně nevypovídá o veřejné nebo úřední činnosti či o funkčním nebo pracovním zařazení konkrétního zaměstnance, vztah k výkonu jeho funkce má. Současně je však třeba upozornit na povinnost správního orgánu dbát práva na ochranu soukromého a osobního života zaměstnance, jehož se poskytnutí informace týká. Jelikož informace o služebním příjmu bezprostředně zasahují do soukromého a rodinného života služebního funkcionáře a základní právo na ochranu soukromého života lze omezit za účelem ochrany práv jiných osob anebo za účelem ochrany veřejného zájmu, je na místě přistoupit k provedení testu proporcionality. Z hlediska kritéria vhodnosti správní orgán konstatoval, že údaj o výši příjmu služebního funkcionáře nemá schopnost poskytnout přesnější pohled na to, jak se s veřejnými prostředky nakládá; dle struktury žádosti o informace nic nenásvědčuje zájmu o zjištění hospodaření s veřejnými prostředky, nýbrž získání komplexních informací o služebním funkcionáři. Při posuzování kritéria potřebnosti správní orgán konstatoval, že poskytnutím uvedených údajů nebude dosaženo účelu, jímž je možnost účasti na veřejném životě a možnost ovlivňovat veřejné mínění a v důsledku toho i správu věcí veřejných. V rámci třetího kritéria správní orgán poměřoval právo na informace a právo na ochranu soukromí, přičemž dospěl k závěru, že ke kontrole hospodaření s veřejnými prostředky postačí odkaz na právní předpisy, které obligatorně stanoví všechny složky služebního příjmu a jejich limity. K otázce poskytnutí informací o vzdělání služebního funkcionáře, správní orgán odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, dle nichž jsou informace o dosaženém vzdělání a dalších kvalifikačních předpokladech osobními a citlivými údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, a proto jsou vyloučeny z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že akceptoval právní úvahy správního orgánu I. stupně. Poukázal na to, že důvody, proč žalobce požaduje dané informace, nejsou pro jejich poskytnutí či neposkytnutí relevantní. Žalovanému nicméně nezbylo než je vzít v úvahu v kontextu celé žádosti, neboť z tohoto spojení lze dovodit zcela jiný účel a cíl, než k jakému má přístup k informacím sloužit. Podle žalovaného musí zásahy do jednotlivých ústavně garantovaných práv odrážet specifika každého jednotlivého případu. V případě jejich kolize je na místě přistoupit k aplikaci testu proporcionality, na jehož základě správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že zájem na ochraně soukromí, resp. ochraně před neoprávněným používáním osobních údajů, převažuje nad kontrolou nakládání s veřejnými prostředky.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,

pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Jádrem sporu je posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl žádost žalobce o informace o dosaženém vzdělání a výši služebního příjmu služebního funkcionáře.

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystaven na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, jíž se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i informace o vzdělání a platu příslušníka bezpečnostního sboru, tak povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. zákonem o ochraně osobních údajů.

K otázce neposkytnutí informací o vzdělání služebního funkcionáře soud uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaný ve svém postupu pochybili, když požadované informace žalobci nesdělili. Informace zahrnující osobní údaje se zásadně poskytují pouze se souhlasem osoby, jíž se týkají; výjimku z tohoto pravidla představuje jen § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Na daný případ se aplikuje výjimka uvedená pod písm. f), dle níž lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčené osoby, jedná-li se o osobní údaje osoby veřejně činné, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“, neboť vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a orgánem státní správy. Uvedený závěr lze aplikovat i na nyní projednávaný případ, přestože zde vystupuje namísto zaměstnance příslušník bezpečnostního sboru. V této souvislosti soud upozorňuje, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, čj. 2 As 8/2011, a ze dne 12. 2. 2009, čj. 9 As 34/2008, na které bylo odkazováno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejsou pro daný případ přílehlavé, jelikož se týkaly poskytnutí kompletního služebního hodnocení policisty, a nikoli dílčího údaje o jeho dosaženém vzdělání.

Vzhledem k tomu, že se zde střetávají dvě základní lidská práva, a to právo žalobce na informace s právem služebního funkcionáře na soukromí, bylo nezbytné provést test proporcionality a zhodnotit, které z konkurujících si práv za dané situace převáží. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, se test proporcionality skládá ze tří kroků: 1) kritéria vhodnosti, v němž soud zkoumá, zda institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, 2) kritéria potřebnosti, v jehož rámci soud posuzuje, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, která by se základních práv a svobod nedotýkala, a 3) kritéria proporcionality v užším slova smyslu,

v němž soud porovná závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

Kritérium vhodnosti bylo splněno, neboť poskytnutím informací o vzdělání služebního funkcionáře v řídicí pozici u Policie České republiky dochází k naplnění principu otevřenosti veřejné správy; žadatel o informace si tak bude moci učinit představu o profesní stránce konkrétního funkcionáře, tzn. o tom, zda má odpovídající odborné a kvalifikační předpoklady k řádnému výkonu veřejné funkce. Účel práva na informace spočívající v účinné veřejné kontrole výkonu státní moci je tudíž naplněn. Kritérium potřebnosti je taktéž naplněno, jelikož jediným nástrojem sloužícím k dosažení předmětného cíle je žádost o poskytnutí informace dle § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím. V rámci třetího kritéria, při porovnávání obou dvou základních práv, vzal soud do úvahy zejména skutečnost, že informace o dosaženém vzdělání služebního funkcionáře, tj. osoby podílející se na výkonu veřejné moci, tvoří součást profesní sféry jeho života, přičemž tato sféra náleží do sféry veřejné (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Veřejnosti tedy nelze upřít právo být informována o profesní sféře takových osob. Tento závěr podporuje i fakt, že údaj o dosaženém vzdělání konkrétní osoby lze snadno dohledat ve veřejných zdrojích a je patrný rovněž z akademického titulu připojeného ke jménu. Soud shrnuje, že poskytnutím takové informace nemůže služební funkcionář utrpět újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti; do soukromého a osobního života služebního funkcionáře nebylo neoprávněně zasazeno.

K otázce neposkytnutí informací o služebním příjmu služebního funkcionáře soud uvádí, že střetem práva na informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků a práva na soukromí téže osoby se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a současně nevystavují konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tudíž povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již zákonodárcem s tím výsledkem, že zákonodárce, v případě příjemců veřejných prostředků, upřednostnil právo na informace před právem na ochranu soukromí.

V nyní projednávané věci se žalobce v žádosti pod body 7 a 8 domáhal poskytnutí informací o výši služebních příjmů s uvedením všech jeho složek vyplacených plk. Mgr. Bc. L. P. v lednu až prosinci 2012 a lednu až červenci 2013. Požadovaná informace se tedy týká jednoho z vysokých představitelů Policie České republiky, kterému se za jeho službu vyplácí plat z veřejných prostředků; Policie České republiky Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy je tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Není pochyb, že funkce ředitele Obvodního ředitelství policie Praha

IV, který organizuje a zajišťuje chod a fungování daného obvodního ředitelství, nespadá pod výlukou stanovenou zákonem dle § 8b odst. 2, ani výjimku dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že se jedná o informaci o platu služebního funkcionáře v řídicí pozici povinného subjektu, je ji zapotřebí poskytnout bez dalšího. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v konkrétním případě nic nenasvědčuje tomu, že by se ze strany žalobce jednalo o šikanózní výkon práva, jehož cílem by bylo poškodit zájmy Mgr. Bc. L. P. a jenž by opravňoval správní orgán v konkrétním případě poskytnutí informace odepřít. Za takto zjištěného skutkového stavu byl správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, povinen žalobci informaci o služebním příjmu ředitele Obvodního ředitelství pro Prahu IV poskytnout.

K námitce žalobce týkající se důvodů podání žádosti o informace soud uvádí, že v souladu s § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se nejedná o podstatnou náležitost; v žádosti tak mohou být uvedeny důvody, které žadatele vedly k jejímu podání, nicméně jejich neuvedení není žádosti na újmu. Žalobcovo obšírné odůvodnění žádosti tedy není pro soud (ani pro správní orgán) právně relevantní. Věnovat pozornost by bylo nutné pouze takovému odůvodnění, z něhož by byl zřejmý úmysl žadatele právo na informace zneužít, šikanózní charakter podané žádosti či její zjevná účelovost. Soud však v daném případě nic podobného neshledal. K odkazu žalobce na veřejně známé excesy policistů soud dodává, že uvedené excesy nemají žádnou souvislost s předmětem tohoto soudního řízení, a soud se jimi proto nezabýval.

Námitka žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, není důvodná. Z hlediska soudního přezkumu tvoří správní řízení před orgány obou stupňů jeden celek, a to od zahájení správního řízení do právní moci konečného rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, konstatoval, že *„řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.“* Nedostatek náležitostí rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak byl zhojen v napadeném rozhodnutí. K námitce týkající se nesprávného data vypravení na žalobou napadeném rozhodnutí soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 31. 7. 2012, čj. 1 Afs 29/2012-36), v níž bylo konstatováno, že nesplnění základních náležitostí rozhodnutí je třeba vykládat restriktivně, přičemž nicotnosti či neplatnosti se lze dovolávat pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento právní vztah respektovali. Chybějící otisk úředního razítka ani nesprávné datum vypravení nejsou tak zásadními nedostatky, které by způsobily nezákonnost vydaného rozhodnutí.

S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti žalobce podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V otázce dosažení vzdělání služebního funkcionáře dospěl soud k závěru, že veřejný zájem na poskytnutí informací převážil nad zájmem na ochranu soukromí dotčené osoby, naopak v otázce výše služebního příjmu ke kolizi práva na informace s právem na ochranu soukromí vůbec nedošlo. Požadované informace o vzdělání a platu služebního funkcionáře tak měly být žalobci ze strany správního orgánu I. stupně jakožto povinného subjektu poskytnuty.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně

správnímu orgánu I. stupně jako povinnému subjektu podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nařídil, aby žalobci poskytl informace požadované v bodě 4, 7 a 8 jeho žádosti ze dne 25. 7. 2013.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s.; žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 3 000,- Kč.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí soud může na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Náklady vzniklé v souvislosti s plněním soudem uložené povinnosti zúčastněné osobě v řízení nevznikly a důvody hodné zvláštního zřetele soud neshledal, z tohoto důvodu osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. ledna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková